

Quỳnh Dao

Hoa Lau

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUYỀNH DAO

Hoa Lau

Đó là một buổi chiều đẹp trời . Mặt trời chiếu những tia nắng ấm áp khắp nơi . Cha và mẹ đang chuẩn bị đồ câu bên đầm nước . Tôi chạy tung tăng trên mặt đất gần mép nước, luôn qua những cây lau cây sậy cao gần người tôi khiến chân tôi lấm lem bùn đất . Hôm đó mẹ mặc một chiếc áo sơ mi đỏ, chiếc quần tây bó chặt màu cà phê, đầu đội mũ nan rộng vành . Chiếc áo sơ mi trắng của cha để hở cổ, tay áo xắn cao để lộ hai cánh tay rắn chắc . Thật đẹp trai, tôi lấy làm hãnh diện vì cha mẹ, sung sướng chạy lung tung, hát mấy bài linh ta linh tinh mới học .

- Tiểu Gia, đừng có chạy con, cẩn thận kéo rớt xuống đầm đấy! Mẹ cầm cần câu quay đầu hét to .

- Không sao đâu, không ngã đâu ạ! – tôi kêu lên .

- Cái đồ nghịch ngợm! Cha nháy mắt với tôi .

- Bố hư! – Tôi cũng nháy mắt với cha .

- Chẳng ra dáng chút nào! – Cha nói, mím môi cười .

- Con học bố đấy . – Tôi nói rồi luôn vào trong đám lau sậy như một làn khói .

- Đừng có chui vào đám lau sậy, ở đó toàn bùn nhão đấy . Mẹ tôi cảnh cáo, nhưng không kịp rồi . Tôi đã ngã nửa người vào vũng bùn . Cha lao tới, túm lấy quần áo tôi lôi lên khỏi vũng bùn, thả xuống bãi cỏ . Mẹ mở to mắt, nhìn hai chân bám một lớp bùn . Cha đứng khoanh tay trước ngực, mày dướn rất cao, ngắm nghía chiếc quần mới của tôi . (Trời ơi, tôi đã thay chiếc quần này cho chuyến picnic-ních lần này) . Tôi chau mày, môi phụng phịu, cúi đầu nhìn chiếc quần tuyệt vời của tôi . Rồi cha cất tiếng cười đầu tiên, ngay lập tức mẹ cũng cười theo và tôi cũng không nhịn được cười . Chúng tôi cười sặc sụa . Cha xoa lên mái tóc được cắt ngắn cùn như con trai của tôi, cười nói với mẹ:

- Em phải thay cho con một chiếc quần mới đi thôi, em xem kia, cô con gái nghịch ngợm của chúng ta hợp mặc thứ gì ?

- Ha . Cha . – Tôi kêu lên phản đối, hai tay ôm lấy cổ cha và leo lên người cha, hai chân quắp vào người cha . Chiếc quần của cha tôi và của tôi đều đi tiêu .

- Ôi trời ơi! - Mẹ kêu to .

- Xuống đi, đồ khỉ đất . – Cha đặt tôi xuống, nói với tôi – Chúng ta phải hò hét mãi mới đi câu cá . Nếu không câu được con cá nào chẳng phải là để cho bác Trương cạnh nhà chê cười hay sao . Đừng làm loạn lên nữa, ra xe lấy quyển “Những cuộc phiêu lưu thần kỳ của Alice” ra, ngồi bên cạnh cha mẹ rồi em lặng đọc sách, giống như một cô gái, con đã mười hai tuổi rồi đấy, có biết không hả ?

Tôi làm mặt khỉ với cha rồi quay người chạy về chiếc xe Jeep đỗ cách đó không xa . Tôi tìm được quyển “Những cuộc phiêu lưu thần kỳ của Alice” trong xe, và còn tìm được chiếc bánh sừng ếch điểm tâm . Tôi cầm ngược quyển sách, gấp chiếc bánh và đi về bên đầm . Cha đã lên sẵn mồi vào hai chiếc cần câu, quăng xuống nước . Một chiếc cần mẹ cầm, còn chiếc kia cha cầm . Tôi chạy lại kêu lên:

- Con cũng muốn có một cần .

- Suyt! - Mẹ đặt ngón tay lên môi . – Con làm cá sợ hết cả rồi .

Tôi ăn bánh sừng ếch, cúi đầu nhìn chiếc phao ba màu nổi trên mặt nước . Mãi một lúc lâu mà chiếc phao không động đậy gì cả . Tôi không chịu nổi đành quay người bỏ đi . Những tán lau dài và rậm rạp đang đung đưa như quyển rũ tôi vậy . Tôi tiến đến chỗ một cành lau . Trên cành lau có một bông hoa, trắng như mây, nhẹ như khói, mềm như bông . – Ôi đẹp quá! – Tôi nghĩ và ngắt bông hoa đó ra, kẹp vào quyển truyện của tôi . Một con chuồn chuồn đỏ bay quanh tôi, đậu xuống cây lau trước mặt tôi . Tôi muốn bắt nó nhưng nó lập tức bay đi ngay . Tôi quay người đuổi theo . Nó càng bay càng xa, tôi càng đuổi càng xa, cuối cùng tôi cũng mất dấu tích của nó . Rất nuối tiếc, tôi quay về bên đầm nước . Đầm nước im lặng đến lạ thường, không nghe thấy giọng của cha, cũng không nghe thấy giọng của mẹ . Tôi nhẹ nhàng rón rén đi tới, muốn oà lên một tiếng để dọa cha mẹ . Qua một lùm lau sậy, tôi đã nhìn thấy họ . Hà! Tôi lập tức xoay lưng lại . Cha và mẹ mỗi người cầm một chiếc cần câu cá nhưng có ai thèm để ý tới chúng đâu . Cha một tay nâng cần mẹ, môi dính chặt vào môi mẹ . Mắt mẹ nhắm lại, cần câu sắp rơi xuống đầm mất rồi .

- Thật xấu hổ . Tôi nhăn mũi, vội vàng chạy đi .

Đến chiều mà giỏ cá của cha mẹ vẫn trống không, trong khi mỗi câu đã bị lũ cá ăn hết sạch . Họ cũng chẳng thu hoạch được gì, còn tôi lại bắt được một con ếch . Tôi cứ đòi nhốt con ếch trong giỏ cá . Ai mà biết được vừa mới bỏ nó vào giỏ nó đã nhảy ra ngoài mất . Tôi chồm tới để chụp nó, “ùm” một tiếng tôi lao cả người xuống đầm . Mẹ kêu lên

kinh ngạc, còn cha kịp thì tóm được một chân của tôi . Tôi bị nhấc lên ướt lướt thướt, tóc dính cả cổ, cổ áo vướng vào lưới và móc câu . Mẹ nhìn tôi khóc không nổi, còn cha cười ngặt nghẽo . Rất may, quần truyện của tôi nằm trên bờ, không chịu nạn nước này với tôi .

Chúng tôi quay về nhà, bác Trương đang cào cỏ trước cổng . Thấy chúng tôi quay về, bác dừng tay, đẩy chiếc mũ nan trước trán lên hỏi:

- Sao rồi ? Câu được mấy con cá ? Tặng tôi một con làm mỗi nhấm rượu đi ?

- Đây . – Cha đẩy tôi ướt sũng lên phía trước – Đây là con cá duy nhất tôi câu được!

Họ đều cười to, chỉ có tôi là bĩu môi không cười .

Thời gian trôi như tên bay, sinh nhật tuổi mười hai của tôi mới qua không lâu mà sinh nhật tuổi mười ba đã lại tới . Có lẽ đúng vào mùa hao lau nở rộ, tôi hơi chút nhớ nhung cái đầm nước không tên đó, nhưng dứt khoát cha mẹ không chịu lên kế hoạch câu cá nữa . Sự nghiệp của cha ngày càng thành công . Thời gian cha ở nhà ngày càng ít . Tôi đã bước vào cổng trường trung học, bắt đầu học mỹ đức của người con gái: trầm tĩnh, dịu dàng và tất cả...

Mười bốn tuổi, mười lăm tuổi, tôi không còn mặc quần ngắn nữa, tóc cũng được cặp gọn gàng sau gáy, quần áo là phẳng hiu . Cha không còn vò đầu tôi nữa, cũng không gọi tôi là đồ nghịch ngợm nữa . Tôi hiểu một cách đau lòng là tôi đã khôn lớn . Mẹ trở lên lặng lẽ . Mẹ thường ngậy người nhìn tôi . Những lúc tôi được gặp cha ngày càng ít dần . Mỗi ngày khi tôi đi ngủ thì cha còn chưa về, lúc tôi đi học thì cha lại chưa ngủ dậy . Tôi càng nhớ cái đầm nước nhỏ kia và cả đám lau sậy ven đầm, bông hoa trên cành lau nữa .

Hôm đó khi tôi tan học về nhà, kinh ngạc thấy mẹ đang ở trong phòng làm cái việc giống như đã làm với cha bên hồ nước . Nhưng người đàn ông mà mẹ đang ôm ấp kia không phải là cha mà là bác Trương bên hàng xóm!

Ôi! – Tôi kêu lên sợ hãi .

Mẹ vội vàng buông bác Trương ra, mẹ nhìn tôi mặt trắng bệch .

- Ô, Tiểu Gia! - Mẹ lúng túng .

Tôi nhìn mẹ xúc động nói:

- Mẹ, làm sao mẹ lại có thể ? Làm sao có thể ?

Mẹ cúi đầu, rõ ràng là bất lực và xấu hổ . Bác Trương ngượng ngùng nhìn tôi, húng hắng một tiếng và đến bên tôi, đặt tay lên vai tôi và thử nói chuyện .

- Tiểu Gia! – Bác ấy nói một cách khó khăn .

- Cút đi – Tôi hét lên, hãy tay ông ta ra – Ông cút đi, cút đi! Cút đi! Ông là đồ lưu manh đồ tồi, đồ xấu xa không có mặt mũi! Đồ thổ phỉ! Đồ ăn cướp! Tôi tập trung hết tất cả các câu chửi người mà tôi biết, rồi hét lên điên cuồng: ông cút đi, cút đi!

- Tiểu Gia, con không được phép làm như vậy! - Mẹ đột nhiên lên tiếng và chạy lại nắm chặt tay tôi vì tôi đang định đập chiếc cặp sách vào đầu người đàn ông kia . Mặt mẹ tím tái nhưng tinh thần rất kiên định . Mẹ nói – Không được phép làm như vậy, tiểu Gia, mẹ và cha con... hai năm nay không còn tình cảm gì nữa rồi . Bác Trương cũng yêu con như cha con vậy...

- A, mẹ ơi – Tôi kêu to – Không, không, không, mẹ ơi, mẹ đuổi ông ấy đi, bảo với ông ấy đi đi, bảo ông ấy đi đi!

Nhưng mẹ không hề bảo ông ấy đi, mà ngược lại nói rất kiên quyết:

- Con không còn nhỏ nữa, Tiểu Gia, con biết một số cuộc hôn nhân không được tốt đẹp . Mẹ và cha con sắp ly hôn rồi .

- Không, không, không! – Tôi kêu lên như điên và chạy về phòng mình . Tôi đóng cửa lại, ngã xuống giường và khóc thảm thiết . Tôi không tin chuyện này và cũng không thể chấp nhận chuyện này! Mẹ đứng ngoài đập cửa phòng tôi nhưng tôi hét to bảo mẹ tôi đi đi! Mẹ cần người đàn ông kia, thậm chí còn không cho phép tôi chửi ông ta! Tôi nằm trên giường khóc đau khổ, mong ngóng chờ cha về . Đêm khuya, cha cuối cùng cũng đã về nhà .

Tôi mở cửa phòng, sà vào lòng cha . Tôi vòng tay ôm lấy cha, áp mặt vào ngực cha khiến cho áo cha toàn nước mắt nước mũi của tôi .

- Cha ơi! Cha ơi! Cha ơi cha! – Tôi khóc và gọi cha .

- Sao vậy, Tiểu Gia ? – Cha vuốt tóc tôi hỏi .

Mẹ đi đến, thở dài nói:

- Chính là chuyện đó, em đã nói với con rồi, chúng ta sẽ ly hôn .

Cha đẩy tôi ra, nhìn vào mắt tôi, sắc mặt cha trở nên nặng nề và nghiêm túc, cha nói:

- Tiểu Gia, con cũng không còn nhỏ nữa phải không nào ?

- Cha . – Tôi gọi, sợ hãi nhìn cha . - Chuyện đó không đúng phải vậy không cha ? Chuyện đó là không thật!

Cha thở dài, ôm lấy tôi nói:

- Tiểu Gia đáng thương của cha, con phải chấp nhận chuyện này, đó là sự thực!
- Ôi! – Tôi kêu lên – Vì sao thế ? Không, không phải đâu cha, cha không thực sự ly dị với mẹ đâu, có phải vậy không cha ? Cái ông họ Trương kia là kẻ khốn nạn . Con muốn giết ông ta, thiêu chết ông ta, thiêu ông ta thành tro .
- Tiểu Gia . - Mẹ nghiêm giọng nói – Con không được nói những lời như vậy, con tưởng rằng người phá hoại hạnh phúc của cha mẹ là bác Trương hay sao ? Mẹ ngẩng đầu lên nhìn cha, ánh mắt đầy vẻ oán hận . – Anh nói với Tiểu Gia đi, nói hết mọi chuyện cho Tiểu Gia đi!

Cha nhìn tôi, ánh mắt đau buồn và day dứt .

- Tiểu Gia này . – Cha nói – Làm cha làm mẹ, chúng ta đã không phải với con . Cha ôm tôi vào lòng, hôn lên trán tôi . – Nhưng cha mẹ vẫn luôn yêu con, từ một gia đình, con sẽ có hai gia đình...

- Không, không, không . – Tôi kêu to, hất tay cha mẹ ra, lao về phòng của mình, đóng cửa lại . Ánh trăng ngoài cửa sổ thật mềm mại chiếu vào song cửa . Tôi đứng ngơ ngơ, lần đầu tiên cảm thấy cô đơn như vậy, nhỏ nhoi như vậy, cứ như thể là cả thế giới bỏ rơi tôi .

Ba tháng sau, mọi thứ trong nhà đều thay đổi . Hôm đó cha gọi tôi đến và nói:

- Tiểu Gia, ngày mai cha phải rời khỏi nơi này . Con ở với mẹ trước mấy tháng sau cha lại đến đón con về ở, được không ?

Tôi gạt đầu và lập tức bỏ cha ở lại, quay về phòng, đóng chặt cửa và lặng lẽ khóc suốt cả một đêm .

Cha đi rồi gia đình cũng tan nát theo . Tan học về nhà tôi không tìm thấy đồ đạc của cha, không ngửi thấy mùi thuốc lá của cha . Tôi chạy từ trước ra buồng sau thấy mẹ đang trang điểm cầu kỳ, sau đó theo bác Trương ra khỏi nhà . Bác Trương ấy! Tôi thực sự hận ông ta, căm thù ông ta! Ông ấy cười với tôi, mua cho tôi nhiều quần áo bằng lụa, sa tanh . Tôi vứt quần áo xuống đất và dẫm chân lên . Mẹ nghiêm giọng mắng tôi, rất dữ tợn . Mẹ chưa bao giờ có thái độ như vậy đối với tôi! Tôi trốn vào phòng của mình, đóng chặt cửa lại và khẽ khóc:

- Cha ơi, cha ơi cha!

Bốn tháng sau cha quả thực đánh xe đến đón tôi . Mẹ thu dọn cho tôi một va ly quần áo và một va ly đầy sách vở, sau đó mẹ ôm tôi, hôn tôi, khóc và nói:

- Mẹ yêu con, Tiểu Gia . Đến sống với cha hai tháng rồi mẹ lại đón con về . Đừng quên mẹ nhé .

Tôi lặng lẽ rời khỏi mẹ, theo cha lên xe . Cha dịu dàng xoa đầu tôi, ngắm kỹ tôi:

- Tiểu Gia của cha, cha rất nhớ con .

Xe dừng lại trước một toà nhà trắng lộng lẫy . Cha xuống xe, cầm va ly cho tôi . Chúng tôi bước vào cổng . Có một người hầu gái ra đỡ lấy đồ đạc cho chúng tôi . Tôi đứng giữa phòng khách, ngắm nhìn gian phòng được bài trí rất cầu kỳ .

Tiếng quần áo sột soạt vang lên rồi một người phụ nữ trang điểm xinh đẹp bước ra, đến thẳng trước mặt tôi, mặt cô tạo ra nụ cười, cha vỗ vào vai tôi nói:

- Chào cô đi con . Cô ấy là mẹ mới của con đây .

Tôi sững sờ nhìn cô ta . Cô cúi người xuống nắm lấy tay tôi . Mùi nước hoa thơm lừng phả vào mũi tôi . Cô nói rất thân thiết:

- Có phải Tiểu Gia đây không ? Cháu xinh lắm . Để cô đưa cháu đi xem phòng của cháu nhé .

Tôi ngơ ngẩn đi theo cô đến một căn phòng ngủ cũng rất choáng ngợp . Trên giường xếp đầy những chiếc áo sơ mi, váy rất đẹp . Cha bước tới, chỉ vào chỗ quần áo nói với tôi:

- Những thứ này là cô tặng con đây . Mau cảm ơn cô đi con!

Tôi nhìn chỗ quần áo rồi lại nhìn cha và “cô” .

Cha cười rất dịu dàng với “cô” . Tay cha đặt lên eo “cô” . Tôi chạy đến quăng hết chỗ quần áo xuống đất và hét to:

- Con không cần!

- Tiểu Gia! – Cha nghiêm giọng, nụ cười đóng băng trên môi cha . “Cô” cười khô khốc, ra vẻ tử tế nói với cha:

- Sao thế anh ? Đừng tức giận với con trẻ như vậy, để cho con nghỉ ngơi một chút . – Cô ta kéo cha ra khỏi phòng .

Tôi đóng “sầm” cửa lại, nước mắt tuôn rơi, tôi mở va ly sách, tìm quyển “Những cuộc phiêu lưu thần kỳ của Alice” . Tôi đã tìm thấy quyển sách và gỡ ra . Tôi muốn nhìn thấy cảnh hoa lau đó . Đúng rồi, bông hoa lau vẫn còn, nhưng nó đã biến thành một cái xác vàng khô... Một cơn gió từ ngoài cửa thổi vào, những cánh hoa khô bay ngay theo gió . Tôi vứt quyển sách xuống, bắt đầu khóc thào . Tôi đã mất cha, cũng mất cả mẹ, bây giờ lại mất đi bông hoa lau của riêng tôi .